

ministeriet, om det ikke var muligt at faa indført en Bestemmelse om, at disse Ejendomme blev taget op til Vurdering paa Grundlag af Priser, som man vilde henføre til 1916, idet man er klar over, at man vilde gøre Uret, hvis man lagde de nuværende Priser til Grund. Finansministeriet havde imidlertid saa store Betænkeligheder ved at indføre en saadan Bestemmelse, at Udvalget ikke turde fastholde sit Forslag; der findes imidlertid i Loven Hjemmel for, at Kommunalbestyrelserne kan forlange, at en saadan Vurdering finder Sted — demaa da ganske vist selv afholde Udgifterne —, ligesom ogsaa Ejerne kan forlange en saadan Vurdering. Der er altsaa en Udvej, men det vilde, synes jeg, havde været rigtigt, om disse Ejendomme var blevet taget op til Vurdering i Henhold til de Ønsker, vi har fremsat.

Jeg kommer saa til den meget omtalte § 7 i Lovforslaget om Indkomst- og Formueskat til Staten. Der var stor Glæde at spore i Udtalelserne saavel fra Venstres som fra det konservative Folkepartis Ordfører over det Ændringsforslag, der gaar ud paa, at Lovforslagets Bestemmelser om, at Indkomster, der fremkommer som Følge af Salg af Ejendele i Skatteaaret 1919—20, skulde beskattes som Indkomst og ikke som Formue, udgaar. Jeg har haft en anden Opfattelse af dette Forslag i § 7 end de to ærede Herrer. Jeg vil ogsaa gerne sige her, at mit Parti i Udvalget til det sidste holdt paa dette Forslag, fordi vi mente, at det var berettiget, og at Staten derigennem vilde faa en meget betydelig Indtægt samtidig med, at der ogsaa aabnedes Adgang for Kommunerne til at faa en meget betydelig Indtægt gennem den kommunale Beskatning. Jeg kan heller ikke erkende, at der skulde være noget saa urigtigt i, at man netop, som der bliver sagt, slaar ned paa disse Indkomster. I de fleste Tilfælde tror jeg nok, det skal vise sig, at største Parten af de Handler, som har fundet Sted netop i det sidste Aar, er gjort, fordi de paagældende mente, at de ved at sælge nu kunde skaffe sig en særlig stor Fordel, som de maaske vilde gaa Glip af, hvis de ikke benyttede netop Øjeblikket nu til at sælge. Og naar det er Tilfældet, kan jeg ikke indse, at der er noget urigtigt i at beskatte en saadan Indkomst.

Uden at jeg for øvrigt skal komme ind paa at omtale, hvad der er forhandlet i Udvalget, tør jeg dog maaske sige saa meget, at det ogsaa fra anden Side er blevet erkendt, at den Betragtning egentlig ikke er uholdbar, at saadanne Indkomster bør

gøres til Genstand for almindelig Indkomstbeskatning. Fra den Side i Udvalget, som holdt paa Paragraffen, blev der gjort Forsøg paa ved at foreslaa den ændret lidt at skaffe Tilslutning fra anden Side — man gik bl. a. bort fra Kravet om, at saadanne Indkomster ogsaa skulde være Genstand for Merindkomstbeskatning, og man stillede Forslag om, at Indtægter under 20 000 Kr. ikke skulde rammes af Skatten —, men ethvert Forsøg paa at opnaa Enighed mislykkedes, fordi Venstre og det konservative Folkeparti under ingen Omstændigheder vilde være med til Skatten. Resultatet blev altsaa, at den maatte opgives. Mit Parti gik med, ogsaa fordi vi for Kommunerne opnaaede en Fordel, som vi ellers ikke vilde opnaa.

Naar vi fra Socialdemokraternes Side er gaaet med til at opgive denne Beskatning, betyder det imidlertid ikke, at vi har opgivet den for stædse. Kravet om den vil sikkert komme igen, ogsaa ved den almindelige Skattelovsrevision. Jeg kan ikke tænke mig, at Princippet i Virkeligheden vil møde absolut Modstand hos Venstre. Det er for øvrigt mærkeligt, at Venstres Ordfører her i Dag staar og udtaler en uskrømtet Glæde over, at denne Beskatning nu er opgivet, thisaa vidt jeg ved, har adskillige Venstreblade med stor Styrke krævet, at der skulde fremsættes saadant Forslag. Og til det konservative Folkepartis Ordfører vil jeg sige, at man ogsaa fra Højres Side — den Gang hed Partiet nemlig Højre — har udtalt, at der kunde være nogen Rimelighed i, at en Indkomst eller en Formue, hvilket Udtryk man nu vil bruge, som er konstateret ved Salg, skulde behandles anderledes end anden Formue. Det var, saa vidt jeg husker, da vi havde Forslaget om Jernbaneskyld til Behandling; da indtog Højre det Standpunkt, at de først vilde have denne Skat gjort effektiv, efter at Formueforøgelsen var konstateret ved Salg.

Det udtales i Betænkningen — jeg kan godt sige, det særlig er paa vor Foranledning —, at der skal ydes Kommunerne nogen Erstatning; thi naar Paragraffen udgaar, er der jo heller ikke Mulighed for Kommunerne for at etablere en kommunal Beskatning paa dette Omraade. Man har fra alle Sider i Udvalget været enig om, at der af Statskassen skulde stilles et Beløb til Raadighed for de særlig trængende Kommuner, men de Udtryk, som bruges i Betænkningen, er vage, og jeg vilde derfor gerne her i Dag høre en mere bestemt Udtalelse om, hvorvidt der virkelig er Ud-